

“भीठे बच्चे- बाबा समान पतितहरूलाई पावन बनाउने पुरुषार्थ गर, यो समय धेरै मूल्यवान् छ, त्यसैले व्यर्थ कुराहरूमा आफ्नो समय बर्बाद नगर।”

प्रश्न:- बाबालाई बच्चाहरूको कुन एउटा कुरामा धेरै दया लाग्छ?

उत्तर:- कुनै बच्चाहरू आपसमा व्यर्थका कुराहरू गरेर आफ्नो समय धेरै गुमाउँछन्। घुम्न जाँदा बाबालाई याद गर्नुको सट्टा व्यर्थ चिन्तन गर्छन्। बाबालाई ती बच्चाहरूमाथि धेरै दया लाग्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब आफ्नो जीवन सुधार। समय व्यर्थ नगुमाऊ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नको लागि सच्चा दिलले बाबालाई युक्तियुक्त याद गर, लाचारी याद नगर।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले पनि बुझ्दछन् होला- भगवान्ले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। हामी धेरै पुराना विद्यार्थीहरू हौं। एउटै शिक्षक सँगमात्रै कसैले पनि पढ्दैन। १२ महिना पढ्छन् फेरि शिक्षक फेर्छन्। यहाँ उहाँ मुख्य शिक्षक फेरिनुहुन्छ। बाँकी बच्चीहरू त धेरै छन् राजयोग सिकाउनको लागि। एकबाट त काम चल्न सक्दैन। पावन बन्नको लागि कति धेरैलाई बोलाउँछन्। एकलाई नै बोलाउँछन्। पावन बनाउनेवाला एकै शिक्षक ठहरिनुभयो। अचम्म छ जुन पतित पावनलाई बोलाउँछन्, केही बुझ्दैनन्। द्रौपदीले पनि पुकारिन् नि- मलाई यसले नांगो बनाउँछ, रक्षा गर्नुहोस्। आधाकल्प तिमीले पुकाउँ आउँ। भन, तिमीहरू नै सबैले त पुकाथ्यौं नि। द्रौपदीको उदाहरण दिएका छन्, पतित त सारा दुनियाँ छ। पतित र पावनमा रात-दिनको फरक छ। पतित हुन् पत्थरबुद्धि। बाबा आएर सबै विकारबाट घृणा दिलाउनुहुन्छ। आत्माले सम्झन्छ- म आत्माको यो शरीर पतित छ। तिमीले पनि बुझ्दछौ यो शरीर पतित छ, खिया लागेको छ। जसको पावन फस्टक्लास शरीर छ, उनले सारा विश्वमाथि राज्य गर्दछन् उनीहरूलाई पारसबुद्धि भनिन्छ। पत्थरबुद्धि र पारसबुद्धिको गायन पनि भारतमा नै छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई विचार आउनुपर्छ- यस पतित विश्वलाई पावन कसरी बनाउने। तर नम्बरवार सेवाधारीलाई यो विचार आइरहन्छ होला र पतितलाई पावन बनाउने पुरुषार्थ गर्छन् होला। बाबाको पहिलो कर्तव्य नै यही हो। बाबा आउनुहुन्छ नै तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउन। त्यसैले जति बाबालाई रुचि छ त्यति बच्चाहरूलाई हुनुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई आफूभन्दा पनि उच्च बनाउँछु। तिमीलाई विचार पनि धेरै चल्नुपर्छ। मैलेभन्दा पनि बढी सेवा तिमी बच्चाहरूले गर्छौं नि। बाबा कहाँ ३-४ घण्टा बसेर सम्झाउनुहुन्छ र प्रदर्शनी आदिमा। बाबा बच्चाहरूको महिमा गर्नुहुन्छ। तर त्यो खुशी, त्यो योग कम देखिन्छ त्यसैले बेहदको बाबा जसले यिनीद्वारा पढाउनुहुन्छ, यी सबैभन्दा नजिक छन्। यति एकदम नजिकैमा बाबा, दादालाई कहिल्यै देखेका छौ? मुख्य हो नै आत्मा। आत्मा निस्किएर गएपछि त शरीर कुनै कामको रहँदैन। मनुष्यको शरीरको कुनै मूल्य रहँदैन। कुनै काममा आउँदैन, खरानी हुन जान्छ। जनावर आदिको हाड पनि काममा आउँछ। छाला पनि काममा आउँछ। मनुष्यको त केही पनि बन्दैन। हाडखोर पानीमा हालेर खत्तम गरिदिन्छन्। निशानी पनि रहँदैन। उनीहरूको निशानी फेरि पनि जंगलमा परिरहन्छ। मनुष्यको सत्ययुगदेखि लिएर त्रेता अन्त्यसम्म त मूल्य

छ। देवताहरू छन् तब त पूज्य लायक छन्। अन्त्यमा पाइ समानको पनि मूल्य हुँदैन त्यसैले भनिन्छ पत्थरबुद्धि। भारी बोकिरहन्छन्, पैसा आदिको चिन्ता रहन्छ। वहाँ त बिलकुल निश्चिन्त रहन्छन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीहरूको यो शरीर धेरै मूल्यवान् छ। यो समय पनि मूल्यवान् छ, यसलाई व्यर्थ नगुमाऊ। फाल्नु कुरामा समय नगुमाऊ। आफ्नो आत्मालाई यादको बलले सतोप्रधान बनाउनु छ अरू कुनै उपाय छैन पावन बन्ने। एउटै शास्त्रमा भगवानुवाच छ— जसलाई श्रीमत भगवद्गीता भनिन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— आऊ, कंगाल बच्चाहरू, तिमीलाई शिरताज बनाउँछु। तिमीले पनि जान्दछौ कि वास्तवमा हामी कंगाल छौं। हुन त धेरै धनवान् छन्, पद्मापद्मपति छन्, उनीहरूको फोटो, नाम आदि निकाल्छन् नि। तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार धनवान् छन्। तिमी भन्छौ— हामी स्थायी सच्चा धनवान् छौं। यो धनले नै साथ दिन्छ। तिमीहरूका अगाडि ती सबै कंगाल हुन्। नाम पद्मपति आदि भए पनि। सदगुरु बाबाले पनि तिमीहरूको नाम पद्मापद्मपति अविनाशी राख्नु भएको छ। तिमी हौ स्वर्गका पद्मपति। उनीहरू हुन् नर्कका पद्मपति। नर्क र स्वर्गलाई तिमीले बुझ्दछौ। ती पत्थरबुद्धिले बिलकुल बुझ्दैनन्। अन्त्यमा गएर तिमीहरूका पासमा आउनेछन्, जब विनाश देख्नेछन् तब बुझ्नेछन् यो त पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ। फेरि भन्नेछन्— यी ब्रह्माकुमार कुमारीले त सत्य भन्दथे। अच्छा, अब के गर्नु छ? केही गर्न सकिँदैन। पैसा आदि एकदम जलेर खत्तम हुनेछन्। बम आदि गिरे भने भवन, सम्पत्ति आदि सबै खत्तम हुनेछन्। शरीर पनि खत्तम हुन्छ। यो तिमीले देख्नेछौ— बडो भयानक दृश्य आउनेवाला छ। त्यस समय ज्ञानमा आउन सकिँदैन। अहिले यो कुरा भगवान् बसेर सम्झाउनुहुन्छ।

बच्चाहरूले जान्दछन्— हामी आएका छौं भगवान् सँग पढ्न। तिमी कति तकदिरवान् छौ। यो पनि सबैलाई निश्चय छैन, निश्चय हुने हो भने भगवान्सँग किन नपढ्ने। रात दिन बत्ती बालेर, भोजन नखाइकन पनि एकदम पढ्न थाल्नेथिए। वाह यो त २१ जन्मको कमाई हो। धेरै राम्रोसँग पढ्न थालौं। पढाइ पनि के हो, मुख्य हो नै बाबालाई याद गर्नु। बाबालाई धेरै दया आउँछ। बाबा जान्नुहुन्छ— बच्चाहरू घुम्न फिर्न जान्छन्, एउटा पनि बाबाको यादमा रहँदैनन्। व्यर्थ कुरा धेरै गर्छन्। बच्चाहरूलाई धेरै रुचि रहनुपर्छ। समय धेरै कम छ। भारत कति ठूलो छ। धेरै सेवा छ। पहिले आफ्नो जीवन त सुधारौं। बाबा धेरै पटक भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू व्यर्थ कुरा नगर। यी कुरा छोडिदेऊ, आफ्नो जीवन सुधार। सबै आपसमा लडाईं गरेर मर्नेछन्। ड्रामाको भावी यस्तो छ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नमा समय त लाग्छ नि। आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ— मैले कति समय याद गर्छु? सच्चा दिलबाट धेरै प्रेमसँग युक्तियुक्त याद कसैले ५ मिनेट पनि मुस्किलले गर्छन्। धेरै प्रेमले याद गरिन्छ। प्रेमविना कहिल्यै कसैलाई याद गरिन्छ र? धेरै छन् जसले लाचारी हालतमा याद गर्छन्। प्रेमसँग याद गर्ने आउँदैन। सच्चा दिलमा साहेब राजी। हेर— बाबाले एउटै उपदेश दिनुहुन्छ मनमनाभव अर्थात् याद गर्नु भन्ने तिमीहरूको सबै पाप काटिएर जान्छ। म नै तिम्रो साथी हुँ। बाँकी त सबै हुन् दुश्मन। तिमीहरू एक अर्काका पनि दुस्मन हौ। आपसमा धेरै लडाईं झगडा गर्छन् भने कसरी मित्रता ठहरिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यदि आत्मा भाइ-भाइ सम्झन्छौ भने सारा दुस्मनी खत्तम भएर जान्छ। नाक, कान, मुख नहुने हो भने दुस्मनी कोसँग राख्ने। शरीरलाई देख्दै नदेख। तिमी पनि आत्मा, ऊ पनि आत्मा हो भने दुस्मनी निस्कन्छ। धेरै मेहनत छ। मेहनत विना के

मिल्छ र? त्यस पढाइमा पनि कति टाउको दुखाउँछन्। सहज पनि छ। बाबा भन्नुहुन्छ— स्मरण गरी-गरी सुख पाएका हौं, जसलाई स्मरण गर्छन्, उनीहरूको कर्तव्यका बारेमा थाहा नै छैन। कतिलाई स्मरण गर्छन्, हनुमानलाई स्मरण, गणेशलाई स्मरण गर... एक छ स्मरण गरी गरी सुख पाऊ, दोस्रो हुन्छ स्मरण गरी गरी दुःख पाऊ किनकि भक्ति रात हो नि। शिवबाबाको रात कहाँ हुन सक्छ। रातमा धक्का खाइन्छ। पहिले नम्बरमा यी ब्रह्माले धक्का खान्छन्। उनका साथमा तिमी ब्राह्मण पनि साथी छौ। ब्राह्मणको सारा कुल छ, जति पनि ब्राह्मण छन् ती आएर सुख पाउँछन् स्मरण गर्नाले। तिमीले सबैलाई भन्दछौ— शिवबाबालाई याद गर्नु भन्ने पाप काटिएर जान्छ। तिमीले एक बाबालाई स्मरण गरिराख, मनुष्य त अनेकौंलाई स्मरण गर्दा-गर्दै पाप आत्मा बन्छन्। सिँढी उत्रँदै जान्छन्। अब तिमीले एक बाबालाई याद गर, अर्थसहित।

बाबा भन्नुहुन्छ, म आएको छु वर्सा दिन, पावन बनाउन। अर्थ छ नि। शिवबाबा पतित पावन हुनुहुन्छ— यो कसैलाई थाहा पनि छैन। कसैले आएर बताओस्— कसरी आएर पावन बनाउनुहुन्छ। तिम्रो पासमा यहाँ नजिकै भएर पनि पूरा चिनेका छैनन्। माया भुलाउन कुनै कम छैन। तिमी स्वयं भन्छौ— बाबा म याद गर्छु मायाले भुलाइदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अरे तिमीले बाबालाई याद गर्दैनौ भने वर्सा कसरी मिल्छ। बाबा सिवाय कसैले वर्सा दिन्छ! जति बाबालाई याद गर्छौ त्यति वर्सा अटोमेटिकली मिल्छ। सीधा सम्झाउनुहुन्छ— राजाई स्थापना भइरहेको छ, यसमा सूर्यवंशी पनि बन्छन्। कति मनुष्यको कानसम्म आवाज पुग्याउनु छ। बाबा भन्नुहुन्छ प्यारा बच्चाहरू— मन्दिरमा जाऊ, गल्ली-गल्लीमा गएर सेवा गर। बाबाका भक्त नै देवताका भक्त, जसरी मन्दिर वा सत्संगमा बसिरहन्छन्, बुद्धि कहीं न कहीं घर धन्धा, मित्र सम्बन्धी आदितर्फ दौडिरहन्छ, धारणा केही पनि हुँदैन। यहाँ पनि यस्तै छन् जसले केही पनि सुन्दैनन्, उँगिरहन्छन्। बाबालाई देख्दैनन्, अरे यस्तो बाबालाई त कति राम्रोसँग हेर्नुपर्ने हो। सामुन्ने शिक्षक बस्नु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ म यी कर्मेन्द्रियद्वारा तिमीलाई पढाउँछु। आत्माले पढ्छ। बाबा आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ। आँखा, कान, नाक आदिले कहाँ पढ्छन् र? पढ्नेवाला आत्मा हो। दुनियाँमा यो कसैलाई थाहा छैन किनकि देह-अभिमान छ नि। आत्मामा नै सबै संस्कार छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— आत्मालाई हेर, कति मेहनतको कुरा छ। मेहनत विना विश्वको मालिक कहाँ बनिन्छ र? मेहनत गर्नु भन्ने विश्वको मालिक बन्छौ। अचम्म त हेर बेहदको पढाइ हो! पढाउनेवाला बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। राजा देखि रंकसम्म यहीं बन्छन्, यस पढाइद्वारा। जसले जति पढ्छ र पढाउँछ त्यति उच्च पद पाउँछ। बाबा आउनुहुन्छ नै पढाउन, पतितदेखि पावन बनाउन। बाबालाई हेर्दै-हेर्दै भन्ने के बुझ्नुपर्छ? गएर पाइ पैसाको पद, नोकर चाकर बन्छन्। राजाको पासमा जस्ता नोकर चाकर हुन्छन् त्यस्तै प्रजाको पासमा पनि। भन्न त दुवैलाई नोकर नै भनिन्छ। अन्त्यमा गएर थोरै लिफ्ट मिल्छ। सजाय खाएर कम पद मिल्छ। त्यसैले पुरुषार्थ राम्रो हुनुपर्छ। बाबासँग धेरै प्यारसँग सुन्नुपर्छ फेरि रिपीट गर्नुपर्छ। स्कूलमा पढ्छन् फेरि घरमा गएर पनि स्कूलको काम गर्छन्। यस्तो होइन केवल घुमफिर गरिराख । पढाइको रुची रहन्छ। यहाँ त कति छन् जसले केही पनि जान्दैनन्। बिल्कुलै पुराना पत्थर बुद्धि जस्तै

छन्। बाबाको बनेर यदि कडा भूल गर्छ भने सयगुणा दण्ड मिल्छ। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू! समय व्यर्थ नगुमाऊ। धेरै उच्च लक्ष्य छ। कल्प-कल्प तिमीहरूको यस्तै पद बन्ने छ।

यहाँ तिमी आएका छौ नरबाट नारायण बन्नको लागि। नोकर चाकर बन्न कहाँ आएका हौ र? अन्त्यमा सबैलाई एक्युरेट साक्षात्कार हुन्छ हामी यस्तो बन्नेवाला छौं। बुद्धिले पनि भन्छ— जसले कसैको कल्याण नै गर्दैन, उसले के पद पाउला। कसैले त रात दिन धेरै सेवा गरिरहन्छन्। प्रदर्शनी मेलामा धेरै सेवा हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ, यस्ता राम्रा-राम्रा चीजहरू म्युजियममा बनाऊ जसकारण मनुष्यको दिलले हेर्नको लागि चाहना गरोस्, सम्झनेछन् यहाँ त स्वर्गजस्तै बनाइएको छ। सेवाकेन्द्रलाई स्वर्ग कहाँ भनिन्छ र? दिनप्रतिदिन नयाँ कुरा भइरहन्छन्, चित्र बनिरहन्छन्। विचार सागर मन्थन भइरहन्छ नि। सम्झाउनको लागि नै चित्र आदि हुन्छन्। बाबा अहिले मनुष्यलाई दैवीगुणवाला बनाउनुहुन्छ, त्यसैले आत्मा पनि नयाँ, शरीर पनि नयाँ मिल्छ। नयाँ मतलब नयाँ, नयाँ कपडा फेरेर फेरि पुराना कहाँ लगाइन्छ र। भगवान् आउनुहुन्छ भने अवश्य कमाल गरेर देखाउनुहुन्छ नि। भगवान् हुनुहुन्छ नै स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाले जे सुनाउनुहुन्छ त्यसलाई धेरै प्रेम सँग आत्म-अभिमानि भएर सुन्नु छ। सामुने बसेर बाबालाई हेरिरहनु पर्छ। निदाउनु हुँदैन। पढाइमा धेरै रूचि राख्नु पर्छ। भोजनलाई त्यागेर पनि पढाइ अवश्य गर्नु छ।
- २) एक बाबालाई सच्चा दोस्त बनाउनु छ, आपसमा दुश्मनी समाप्त गर्नको लागि म आत्मा भाइ-भाइ हुँ, यो अभ्यास गर्नु छ। शरीरलाई देखेर पनि हेर्नु छैन।

वरदानः— होलिहंस बनेर व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गर्ने फिलिंग प्रूफ भव

सारा दिनमा जति व्यर्थ संकल्प, व्यर्थ बोली, व्यर्थ कर्म र व्यर्थ सम्बन्ध-सम्पर्क हुन्छ त्यस व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गरिदेऊ। व्यर्थलाई आफ्नो बुद्धिमा स्वीकार नगर। यदि एक व्यर्थलाई पनि स्वीकार गर्नु भए भने त्यो एउटाले अनेक व्यर्थको अनुभव गराउँछ, जसलाई भनिन्छ— फिलिंग आयो त्यसैले होलिहंस बनेर व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गरिदेऊ तब फिलिंग प्रूफ बन्छौ। कसैले गाली गरोस्, रीस गरोस्, तिमीले उसलाई शान्तिको शीतल जल देऊ, यो हो होलिहंसको कर्तव्य।

स्लोगनः— साधनाको बीजलाई प्रत्यक्ष गर्ने साधन हो बेहदको वैराग्य वृत्ति।